

Europa, no maltractis ni oprimeixis els immigrants

Dg, 26/10/2014 per Eduard Ibáñez

[Apunts eticopolitics](#)

En la litúrgia d'aquest diumenge llegim aquesta greu advertència “El Senyor diu: no maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres va ser immigrants al país d'Egipte” (Èxode 22, 20). Aquesta frase ens recorda també aquella paràbola de Jesús sobre el judici final: Era foraster i no em va acollir (Mt, 25,43). Prenem així consciència que l'acolliment i respecte al immigrant és un de llocs claus on es mesura la nostra estima del proïsme.

Avui podem interpretar aquesta advertència com a adreçada a nosaltres els europeus, que hem oblidat que vam ser immigrants. Però hem oblidat també que vam ser colonitzadors, opressors, lladres i destructors de pobles i cultures allà on vam anar, i vam crear-hi de vincles de submissió, dependència i explotació que encara perduren. Aquests fets ens fan encara avui parcialment responsables de la situació d'aquells països. I, per això, ens fan també responsables indirectes de l'èxode massiu de milions de persones que cerquen una vida digna a Europa.

Hem volgut oblidar tot això i, traint els valors que proclamem, hem optat per tancar-nos darrera una formidable i costosa muralla, amb les portes sistemàticament tancades als pobres. Una muralla que produeix dolor, violència i mort per als qui volen traspasar-la. Una muralla que es reforça amb una política de exclusió, maltractament i expulsió d'aquells que aconsegueixen eludir-la. Jo comprenc que les migracions han de ser ordenades i que l'acollida té els seus límits. Però el que fa Europa és tota una altra cosa: no oferir pràcticament cap opció d'immigració legal ni asil des dels països pobres i no comprometre's tampoc amb una veritable cooperació al desenvolupament. La seva absoluta prioritat és el tancament, per sobre del respecte a la dignitat humana.

Una de les principals expressions d'aquesta política són els centres de detenció i expulsió d'immigrants. El cas espanyol és prou conegut. Però fa unes setmanes vaig tenir ocasió de participar en una visita de Justícia i Pau a un d'aquests

centres, a Atenes, Grècia: el camp d’Amygdaleza. En aquest immens camp de concentració, finançat per la Unió Europea, són empresonats en tristos barracons, en absoluta inactivitat i isolament, més dos mil immigrants procedents d’Orient Mitjà i Àsia: Síria, Iraq, Iran, Afganistan.. països destruïts per guerres interminables, en les quals Europa té la seva greu responsabilitat; i també de més enllà: Pakistan, Bangladesh... La detenció pot durar fins als divuit mesos (i es pot prorrogar indefinidament quan es considera que el detingut no coopera amb les autoritats), termini en el que han de ser expulsats o alliberats. Si són alliberats, la política de les autoritats gregues és tornar-los a internar quan són interceptats novament al carrer, a fi de pressionar-los al màxim perquè abandonin el país. En la seva desesperació, l’any passat un grup d’interns va calar foc als barracons.

Vam tenir ocasió de parlar amb molts detinguts, la majoria dels quals portaven molts mesos tancats, alguns per segona o tercera vegada. I no teníem paraules per a ells. La seva queixa era incontestable: “Per què som aquí? Per què ens tanquen d’aquesta manera? Per què ens tracten com si fóssim criminals o com si fóssim animals salvatges? Parleu de nosaltres i d’aquesta injustícia”.

Jo avui us en parlo. Però com a europeu, vaig sentir i sento una profunda vergonya.